

ΕΤΟΣ 54ον

8 Ὀκτωβρίου 2006

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 41 (2784)

Η ΚΑΥΣΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

«καί προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ»

Μία ἐλπιδοφόρα καὶ γεμάτη ζωὴ προσταγὴ τοῦ Χριστοῦ ἀκούγεται σὴ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή: «Νεανίσκε, σοὶ λέγω· ἐγέρθητι». Ὅταν τέτοιες καινούργιες δυνατότητες ἐλπίδας καὶ ζωῆς προσφέρονται στὸν ἄνθρωπο, εἶναι ἐπικίνδυνα γι' αὐτόν νά συνεχίσει νά ἀναπνέει τὴν ἀπελπιστικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ θανάτου.

Χωρὶς τὴν ἐλπίδα ἡ ζωὴ στενεύει πολὺ, χάνει τίς πραγματικὲς διαστάσεις της, ἐκμηδενίζεται· μὲ ἄλληλα λόγια κυριαρχεῖται ἐξολοκλήρου ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὸν τρόπο τοῦ θανάτου.

Τὸ μυστήριον τοῦ θανάτου

Ὁ θάνατος προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀποτυχία τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἐπανάσταση κατὰ τοῦ Θεοῦ, τὴν προβολὴν τοῦ ἐγὼ σάν κέντρο τοῦ παντός· τὸ ἐγὼ τονίζεται καὶ αὐτοεπιβεβαιώνεται μὲ κάθε τρόπο μέσα στὴ ζωὴ, γιὰ τὴν φόβαν τὴν ἐξαφάνιση καὶ τὸν ἐκμηδενισμό του ἀπὸ τὸ θάνατο. Ἔτσι, δύο πράγματα μπορεῖ νά συμβοῦν. Ἡ παραβλέπει κανεὶς ἀλαζονικὰ τὴν ἀργὰ ἢ γρήγορα ἐπερχόμενη καταστροφικὴ παρουσία τοῦ θανάτου καὶ αἰφνιδιάζεται ἀπροετοίμαστος γι' αὐτὴ τὴ συνάντησίν του· ἢ τὴν φοβᾶται διαρκῶς καὶ ἡ ζωὴ ἔτσι καταπνέεται ἕνας συνεχὴς τρόμος στὴ σκέψη ὅτι κάποτε θά τελειώσει. Καὶ στίς δύο περιπτώσεις ἔχουμε μίαν ἀρνητικὴν ἀντίληψιν τοῦ μεγάλου γεγονότος τῆς ὑπάρξεώς μας πού λέγεται θάνατος.

Ἡ σύγχρονη φιλοσοφία ἔδωσε πολλὰς ὄψεις καὶ περιγραφὰς τοῦ τρομακτικοῦ βιώματος πού αἰσθάνονται οἱ ἄνθρωποι στὴ σκέψιν τοῦ θανάτου· ἐπίσης τῆς φοβίας πού παραλύει τὴν ζωὴν ἀπὸ τὸ βέβαιον ἐρχομὸν του. Στίς ἡμέρας μας ἓνα θέμα πού ἀνέκυψε σχετικὰ μὲ τὸ θάνατον εἶναι καὶ ἡ καύσις τῶν νεκρῶν.

Ἡ σχέση μὲ τὴν ἀνάστασιν

Ἡ καύσις, ὅπως καὶ ἡ ταφὴ τῶν νεκρῶν, δὲν ἔχει μόνον πρακτικόν, ἀλλὰ καὶ

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ζ' 11-16)

Ἡ κατάλυση τοῦ θανάτου

*Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην Ναΐν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοί, καὶ ὄχλος πολὺς. Ὦς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ, ἐξεκομίζετο τεθνηκώς, υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ· καὶ αὕτη ἦν χήρα· καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ. Καὶ ἰδὼν αὐτήν ὁ Κύριος, ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Μὴ κλαῖε. Καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βασιτάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· **Νεανίσκα, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι.** Καὶ ἀνεκάλυψεν ὁ νεκρὸς, καὶ ἤρξατο λαλεῖν· καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἔλαβε δὲ φόβος ἅπαντας, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες· Ὅτι Προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν· καὶ, ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.*

βαθῦ συμβολικὸ χαρακτήρα. Τὸ νόημα πού προσδίδει ὁ ἄνθρωπος σὸ θάνατο ἀποτυπώνεται στὴν προτίμηση τῆς καύσεως ἢ τῆς ταφῆς. Γίνεται λοιπὸν φανερό ὅτι καὶ ἡ ταφή τῶν νεκρῶν, μοιλονότι δέν ἀποτελεῖ δογματικὸ θέμα, δέν παύει νά συνδέεται ἄμεσα μὲ τὴ χριστιανικὴ δογματικὴ διδασκαλία. Ἡ ἀνάσταση τῶν νεκρῶν, στὴν ὁποία πιστεύει ἡ Ἐκκλησία, δέν θά ἐξαρτηθεῖ ἀπὸ τὴν ταφή ἢ τὴν καύση τους. Ἀλλῆ καὶ ἀπὸ τὴν ἀλλῆ πλευρά, ἡ ταφή τῶν νεκρῶν δέν εἶναι ἄσχετη μὲ τὴν πίστη στὴν ἀνάσταση.

Ἡ Ἐκκλησία δέν ἀποστρέφεται τὸ σῶμα ἀλλῆ τὸ τιμᾶ. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ὄχι μόνον ὡς ψυχὴ ἀλλῆ καὶ ὡς σῶμα. Ὁ σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νά δεχθεῖ μέσα του αὐτὸν πού εἰκονίζει, δηλαδὴ τὸν Θεό. Ἐὰν ἡ καύση τοῦ σώματος συμβαίνει νά ὑπηρετεῖ αὐτὸ τὸν σκοπὸ, γίνεται ὄχι μόνον ἀποδεκτὴ ἀλλῆ καὶ ἐπιθυμητή. Ἐτσι οἱ χριστιανοὶ πού καταδικάζονταν στὸν διὰ πυρὸς θάνατο δέν τὸν ἀπέφευγαν, ἀλλῆ τὸν ὑπέμεναν προσβλέποντας στὴν ἔνωσή τους μὲ τὸν Χριστό.

Τιμὴ πρὸς τὸ σῶμα

Ἀποστροφή πρὸς τὸ σῶμα παρατηρεῖται στὶς ἀνατολικές θρησκείες καὶ τὴν εἰδωλολατρία. Γιά τὴν Ἐκκλησία τὸ ἀνθρώπινο σῶμα εἶναι ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (Α' Κορ. 6, 19). Εἶναι ἡ ζωντανὴ Ἐκκλησία, μέσα στὴν ὁποία καλεῖται νά λατρεύσει ὁ ἄνθρωπος τὸν Θεό. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία τιμᾶ τὰ λείψανα τῶν ἁγίων καὶ τὰ διατηρεῖ ὡς πολυτίμους θησαυροὺς.

Ὅπου τὸ νεκρὸ σῶμα θεωρεῖται ὡς λείψανο, ὡς σεβαστὸ δηλαδὴ κατάλοιπο τῆς ἀνθρώπινης ὑπάρξεως, εἶναι φυσικὸ νά τιμᾶται. Ἐκεῖ ἡ ταφή ἢ στή συνέχεια ἢ διατήρηση τῶν ὀστέων εἶναι ἱερή. Ὅπου ὅμως τὸ νεκρὸ ἀνθρώπινο σῶμα ἀντιμετωπίζεται ὡς μακάβριο πτώμα, εἶναι φυσικὸ νά ἐπιδιώκεται ἡ ἐξαφάνισή του. Δέν διακρίνονται σύμβολα, ἀλλῆ φυσικὰ ἀντικείμενα μὲ χρηστικὴ ἢ χρη-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τόν καιρόν ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγε εἰς μίαν πόλιν πού ὠνομάζετο Ναϊν καί μαζί του ἐπῆγαιναν καί οἱ μαθηταί του καί πολύς κόσμος. Μόλις ἐπλησίασε εἰς τήν πύλιν τῆς πόλεως, μετεφέρετο ἔξω ἕνας νεκρός πού ἦτο τό μόνο παιδί τῆς μητέρας του ἡ ὁποία ἦτο χήρα. Καί πολλοί ἀπό τήν πόλιν ἦσαν μαζί τῆς. Μόλις ὁ Κύριος τήν εἶδε, τήν σπλαχνίσθηκε καί τῆς εἶπε: «Μήν κλαῖς». Ἐπροχώρησε καί ἔπιασε τό φέρετρον, ἐκεῖνοι δέ πού τό ἐβάσταζαν ἐστάθηκαν. Αὐτός εἶπε: «**Νεανίσκε, σοῦ λέγω, σῴκω**». Καί ἀνεκάθησε ὁ νεκρός καί ἄρχισε νά μιλή καί ὁ Ἰησοῦς τόν παρέδωκε εἰς τήν μητέρα του. Ὅλους δέ τοὺς κατέλαβε φόβος καί ἐδόξαζαν τόν Θεόν καί ἔλεγαν: «Προφήτης μέγαν ἐμφανίσθηκε μεταξύ μας» καί «Ὁ Θεός ἐπισκέφθηκε τόν λαόν του».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἄρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ματιστική ἀξία. Μέ τά προβλήματα μάλιστα τῶν μεγάλων ἀσικῶν κέντρων θεωρεῖται ἰογικότερη καί πρακτικότερη ἡ καύση τῶν νεκρῶν.

Πρόκληση αἰσθήματος καί ἥθους

Ἡ καύση τῶν νεκρῶν δέν προσβάλλει ἄμεσα τό δόγμα τῆς ἀναστάσεως. Προσβάλλει ὅμως τό αἶσθημα καί τό ἥθος πού καθιερθεῖ τό δόγμα αὐτό. Παρμορφώνει τήν προοπτική καί τήν προσδοκία τῆς Ἐκκλησίας γιά τόν ἄνθρωπο. Ἔτσι θίγεται καί τό δόγμα, γιατί αὐτό εἶναι ὀργανικά ἐνωμένο μέ τό ἥθος καί τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδιαίτερα στόν ἐλληνικό κῶρο ἡ καύση τῶν νεκρῶν ἦταν γνωστή ἀπό τήν προχριστιανική περίοδο. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως καθιέρωσε τήν ταφή, πού καί στή συνέχεια διατηρήθηκε ὡς αὐτονόητη. Ἡ ταφή, ἥδη ἀπό τήν ἐποχή τοῦ ἀποστόλου Παύλου, παραλληλιζοῦν μέ τή σπορά τοῦ κόκκου τοῦ σιταριοῦ καί συνδέεται μέ τήν προσδοκία τῆς καινούργιας ζωῆς (Α΄ Κορ. 15,36-37). Ὅταν σβῆνει ἡ προσδοκία αὐτή, χάνει καί ἡ ταφή τή συμβολική διάστασή της.

Ἡ Ἐκκλησία δέν ἐπιβάλλει τήν πίστη καί τίς τελετές της σέ ὄσους εἶναι ξένοι πρὸς αὐτήν. Ἀλλὰ καί ὄσοι εἶναι ξένοι πρὸς τήν Ἐκκλησία δέν πρέπει νά ἀπαιτοῦν ἀπό αὐτήν νά εὐλογεῖ τίς αὐθαίρετες ἐπιλογές τους. Ἡ καύση τοῦ νεκροῦ σώματος μπορεῖ νά ἐπιλεγεῖ ἐλεύθερα, ὄχι ὅμως καί νά πραγματοποιηθεῖ ὡς ἐκκλησιαστική πράξη.

Στή σημερινή εὐαγγελική περικοπή ὑπάρχει μιά χαρακτηριστική εἰκόνα: ἡ πομπή πού συνοδεύει τό νεκρό παιδί μιᾶς χήρας γυναίκας στόν τάφο συναντᾶται μέ τή συνοδεία τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἀρχηγός τῆς ζωῆς συναντᾶ μπροστά του τό θάνατο. Τό σβῆσιμο κάθε ἐλπίδας βρίσκεται ἀντιμέτωπο μέ αὐτόν πού εἶναι ἡ ἐλπίδα, ἡ ζωή καί τό μέλλον τοῦ κόσμου.

Ἄρχιμ. Γ. Χ.

8 Ὀκτωβρίου 2006: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ
Πελαγίας ὁσίας († 457) καί Πελαγίας τῆς παρθενομάρτυρος († 303),
Ταῖσias τῆς πρῶνν πόρνης.
Ἦχος: πλ. δ' – Ἐωθινόν: ζ' – Ἀπόστολος: Β' Κορ. ζ' 16 - ζ' 1 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ζ' 11-16.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 15 Ὀκτωβρίου, Δ' Λουκᾶ.
Ἀπόστολος: Τίτ. γ' 8-15 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ν' 5-15.

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΩΝ

Στὴν Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος λειτουργεῖ Φροντιστήριο Ὑποψηφίων Κατηχητῶν, πού ἰδρύθηκε τό 1960 μέ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἐπί σειράν ἐτῶν, μέ τό εἰδικῶς κατηρτισμένο πρόγραμμα μαθημάτων καί ἐκπαιδευτικῶν εὐκαιριῶν, προσφέρει στοὺς νέους, πού ἐπιθυμοῦν νά διακονήσουν τό Κατηχητικό Ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, τὴν εὐκαιρία νά καταρτισθοῦν θεωρητικά καί πρακτικά γιά τό τόσο ὑψηλό ἔργο τους.

Ἡ διάρκεια τῶν σπουδῶν εἶναι διετής. Τά μαθήματα τοῦ Α' ἔτους γίνονται κάθε Σάββατο 4:00 ἕως 6:30 μ.μ., καί τοῦ Β' ἔτους τὴν ἴδια ἡμέρα ἀπό τῆς 7:00 ἕως 9:30 μ.μ., στὴν αἴθουσα διαλέξεων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας (Ἱ. Γενναδίου 14, Μονή Πετρακῆ).

• Προϋποθέσεις:

Γίνονται δεκτοὶ σπουδαστές καί τῶν δύο φύλων, ἡλικίας 18 - 40 ἐτῶν, ἀφοῦ προσκομίσουν: α. Ἀποδεικτικό σπουδῶν (τουλάχιστον Ἀπολυτήριο Λυκείου), καί β. Δύο πρόσφατες φωτογραφίες.

• Ἐγγραφές:

Οἱ ἐγγραφές γίνονται καθημερινῶς μέχρι τὴν 6η Νοεμβρίου 2006, κατὰ τίς ὥρες 8 π.μ. ἕως 2 μ.μ. στό Γραφεῖο Κατηχήσεως καί Νεότητος, καί τὰ Σάββατα, κατὰ τίς ὥρες λειτουργίας τοῦ Φροντιστηρίου. Ἰω. Γενναδίου 14, 115 21 Ἀθήνα Τηλ. 210 7272347 - 210 7272346.

• Ἐναρξη μαθημάτων:

Στίς 21 Ὀκτωβρίου 2006, ἡμέρα Σάββατο καί ὥρα 6:00 μ.μ. θά γίνεῖ ὁ Ἅγιασμός κι ἡ ἔναρξη τῶν μαθημάτων τοῦ Φροντιστηρίου.

Ἀκοῦστε τό ΝΕΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Γιά περισσότερες Πληροφορίες: 210 72 98 222

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στό Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm